

M'interessen els versos capvesprals, poesia a les palpentes que intueix la font de les tenebres, dels temps de crisi i, per motius obvis, actualment encara més. Fa uns mesos vaig publicar al Salms i al [Blogs de Lletres](#) el [vídeopoema](#) «*And death shall have no dominion*», de Dylan Thomas, amb la magnífica versió catalana d'Isidre Martínez i Marzo. Comentava aleshores que el *Crack del 29* va encendre la metxa de l'anomenada Gran Despressió i del gran malestar social que, poc després, fou massivament rendibilitzat per la propaganda xenòfoba del [nazisme](#). No us estranyeu si en llegir açò patiu de sobte un [déjà vu](#). El poema que us presente a continuació, «*Capvespre de febrer*», recitat en cos i ànima pel seu autor, [Umberto Saba](#), és dels més breus i punyents del seu *Canzoniere*. Pertany a la col·lecció «*Últimes coses*», 43 poemes escrits entre 1935 i 1943, un dels períodes més difícils en la vida del poeta, tant per les preocupacions personals com les circumstàncies històriques. La